

gjort nogen væsentlig Indvending derimod; men naar han derimod synes at ville fastholde sin Paastand om, at der iøvrigt skulde være en indre Lighed mellem det Tilfælde, der den Gang forelaa til Afgjørelse, og det nu foreliggende, saa maa jeg paa det Bestemteste modsigte ham. Det ærede Medlem paastod, at han var grundig inde i den tidligere Rigsretssag og nøie kjendte dens Sammenhæng. Jeg skal ikke modsigte ham deri, men hvad jeg i saa Fald maa sige, er, at det ærede Medlem ikke fuldstændig har betegnet, hvad der forelaa under den tidligere Sag, naar han kaldte det Overstridelser ligesom i den foreliggende Sag, thi det var ikke det, hvorom der den Gang var Tale. Der var da ikke Tale om Overstridelser, hvorved man forstaar at bruge til et bevilget Niemed mere, end der er bevilget; men hvad der var Tale om, var helt nye Foretagender, Foretagender, der laa helt udenfor, hvad der var givet Bevilling til, og til dels ogsaa Noget, hvortil der var negtet Bevilling. Da nu det ærede Medlem syntes at ville drage i Tvivl, hvad jeg havde sagt om, at jeg kunde bruge Aktionen i den tidligere Sag omtrent som Forvar for de Ministre, her er Tale om, saa nøder han mig virkelig til at godtgjøre det ved at oplæse nogle Steder af den Tale, der blev holdt af Aktor i den forrige Sag. I saa Henseende kunde jeg fremdrage talrige Citater, thi paa saa godt som ethvert Punkt af hans Foredrag urgerer han bestandig, at havde der alene været Tale om Overstridelse af Summer til Foretagender, som vare bestemte til at iværksettes, saa at Overstridelserne alene gif ud paa at fulbende disse Foretagender, saa havde der ingen Basis været for en Aktion; men hvad han vilde fremhæve, var, at det var nye Foretagender, hvorom der var Tale. Dette fremtræder paa ethvert Punkt af hans Foredrag, maaste skarpest, kan jeg sige, i Rigsretstidenden Pag. 755—58. Han gennemgaar der forskjellige Arter, og han siger da: „der er tvende Arter Tillægsbevillingslove, som vor Forsatning kjender. Den ene er den egentlige Tillægsbevillingslov, hvori der bevilges Penge til uforudsete Foretagender, som i Finantsaarets Løb vise sig nødvendige, men hvortil man kan erholde Rigsdagens Samtykke, og som saaledes bliver et Tillæg til Finantsloven. Den anden Art er Indemnitetslove, hvori man erholder Rathabition paa, hvad der er flet af Ministeriet qua negotiorum gestor. Men der gives endnu en Art af Tillægsbevillingslove i det finantsielle System, om hvis Nødvendighed man ikke i samme Grad har været enig, som man endog har søgt at holde borte. Det er Bevilgelsen eller Billigelsen af rene, simple Merudgifter. Finantsloven er et Overflag; den er en Kalkule ovrr, hvad den eller den Foranstaltning vil koste; viser det sig, at Overflaget ikke kan holde Stik, kan f. Ex. en Bygning ikke

opføres for de voterede Penge, fuldfører man den ikke desto mindre. Tingene er bevilget, man bruger Pengene” — jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ikke er Defensor, men Aktor, som her taler —; „denne Art af Tillægsbevillingslove, som rigtig nok kun høist uegentlig være dette Navn, høre til de Forhold, om hvis Nødvendighed eller Unødvendighed der stadig har været Spørgsmaal paa Rigsdagen, — om man ikke rettere burde lade saadanne Merudgifter over bevilgede Penge til bevilgede Gjenstande gaa over i Statsregnskabet til Statsrevisionen. Man har med Føje ment, at man her slet ikke behøvede et efterfølgende Samtykke; thi der kunde jo dog i egentlig Forstand ikke være Spørgsmaal om at bevilge Noget, som allerede een Gang var bevilget.” Han henviser til forskjellige Udtalelser baade af Fenger og Spønnek, som paa en udsørlig Maade have begrundet dette, og han siger, at disse Mand tillige have omhandlet Tillægsbevillingslove, der blot skulde dække Merudgifter, og betragtet dem som i og for sig aldeles overflødige. Dette er Noget, som stadig vender tilbage i Aktors Fremstilling. Han siger Pag. 759 lige over for Defensor, som havde paaberaabt sig et tidligere Tilfælde: „Der var den Gang Spørgsmaal om en ret og slet Merudgift over den beregnede Udgift til en allerede bevilget Sag”, og derfor mener han, at det ikke passer her. Han siger Pag. 763, at Ministeriet ikke kan tillade sig at begynde paa en Foranstaltning som den omtalte uden Rigsdagens Billigelse. Han siger Pag. 768, at naar Rigsdagen er samlet, kan Intet optages paa en Tillægsbevillingslov „undtagen Merudgifter, Udgifter ud over Overflaget for de bevilgede Summer”. Det, han altsaa helt igjennem — der er mange flere Citater endnu, som jeg kunde anføre — hævder og fastholder, er netop det Tilfælde, som her foreligger, hvor der er Tale om en Bygning, som maatte opføres, som fra Begyndelsen af var bestemt til Opførelse, og som man, efter at den var kommen til et vist Punkt, ikke kunde lade staa saaledes; saadanne Udgifter vare ikke af den Slags, som man drog Ministre til Ansvar for; havde der ikke været Tale om Andet under denne Sag, vilde han ikke have fundet Basis for en Anklage. Det er dette, som jeg tror, at man ogsaa paa det Stærkeste maa fremhæve. Lige over for den ærede Ordførers Citater af Etatsraad Brobergs Ytringer om, at Skattebevillingsretten var et af Folketsfrihedens bedste Børn, og alt saadant Noget, skal jeg bemærke, at det jo er Noget, som jeg jo ikke i fjerneste Maade behøver at høre Autoriteter for, thi det ere vi Alle fuldstændig villige til at erkjende; men derom er der jo aldeles ikke Spørgsmaal i denne Sag; det er Noget, der ingensinde vil blive bestridt. Det, hvorom det her dreier sig, er for det Første det rent juridiske Spørgsmaal, hvorvidt Reserveresonden stod til Ministerens Raadighed